

Es hogy kellesse magát, hiúsági kérdés volt nála. Most amint észrevette, hogy Misi nem figyel szavaira, hirtelen dühös lett. Karját kiszabadította Miskáéból, s úgy tett, mint aki vérrig sértődött.

Miska azonban ezt észre sem vette. Máskor, talán más körülmények között esetleg békítgette volna a lányt, de most ehhez semmi kedve nem volt, inkább megkönnyebbülést érzett, amikor Doddy elhúzta a kezét.

— Igazán nem értem, mi történt veled ilyen hirtelen? Az előbb még olyan kedves voltál, most meg akár egy... nem is tudom mihez hasonlítsalak. Csak hallgatsz, mintha megnémultál volna.

Miska néhány percig gondolkodott, mielőbb megszólalt volna.

— Semmi különös nem történt velem. Tudod, amikor az ember valami nagyot gondol, akkor hallgat, mert attól fél, ha beszélni kezd, a nagy gondolat eltörpül. Persze ez csak kezdeti stádium, mert ha minden nagy gondolat csak gondolat maradna, nem születnének hatalmas alkotások a földön. Azt hiszem kettőnk közül te vagy az, akinek a viselkedése furcsa és érthetetlen.

Időközben egészen közel értek az állomásig.

— Forduljunk vissza még egy kicsit — ajánlotta Doddy — nem szeretem ezt a nagy tömeget — fintorította el arcát.

A lány hangjában volt valami ingerültség féle. Mintha többet akart volna hallani Miskától. Már éppen megindultak, amikor vonatfütty hasított bele az éjszaka csendjébe.

— Hallod, jön a vonat. Nem mehetünk már el sétálni — mondta megkönnyebbülten Misi.

Miskának az az érzése támadt, mintha kettőjük közé valami válaszfal féle emelkedett volna, és ez megakadályozná, hogy közelebb jussanak egymáshoz. A lány durcásan dobbantott lábával, aztán hirtelen megfordult, s olyan gyorsan elsietett, hogy Miska alig tudta követni. Öt perc sem telt el, megérkezett a vonat. Mindenki egyszerre igyekezett ülőhelyet foglalni magának. Egemás szavát sem értették, akkora volt a lárma. Mindenki túl akarta kiabálni a másikat. Végül elhelyezkedett a rengeteg ember és a kis mozdony nagyokat szuszogva, pöfögve, hatalmas rántással megindította a hosszú szerelvényt a város felé.

SOÓS ZOLTÁN

Nem engedjük!...

*Van kislányod?
Csacsogó és édes,
Ki kacagva csókot hint reád.
S műszak után
(Még arra is képes)
Kint az utcán „várja apukát”.
Vagy ha csöpp még,
És szegény a szóban,
Inkább beszél sokszor mosolya;
Gögcsejlget.
S te boldogságodban
Híreszteled: — azt mondta: „apa”.
És a napok
Gyors egymásutánja
Egyre szebbé formálja ki őt;
Mint új éltünk
Sok-sok alkotása:
Szebb lesz holnap, mint tegnapelőtt.*

*Úgy szereted,
Talán el sem hinnéd;
Les reá a gyilkosok hada,
Azt akarják:
Hogy ne legyen békéd
S ne halld többet a szót: „apa”.
Azt akarják:
(— Így vallott a vádlott
S felzúgott a tárgyalóterem —.)
Rommá tegyék,
Ezt a szép országot;
S dőzsöljön az úri jórtelem.
Nem engedjük!
— Így felelt az ország —
Megtapták a nép ítetét.
Harcolj elvtárs!
Mindnyájan vigyázzuk
A kislányod békés életét.*